

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: X., narozený dne -
bytem -

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2021 č.j. OAM-599/ZA-ZA11-ZA22-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost žalobce podanou dne 14. 9. 2020 tak, že tato žádost byla dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 18. 2. 2021.

II. Žalobní body

2. Žalobce rekapituloval svou pobytovou historii (což uvedl též při pohovoru dne 18. 9. 2020), sdělil, že v ČR pobývá již od roku 2004, kdy do roku 2010 měl udělen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, v letech 2011-2013 zde pobýval na základě polského víza a pozvání od manželky, v letech 2013-2015 zde pobýval s vízem na pozvání a vízem za účelem strpění, v roce 2015 dostal správní vyhoštění na dobu 1 roku, odvolal se, v soudním řízení v roce 2018 neuspěl, v témže roce poté přišel požádat o mezinárodní ochranu, v tomto řízení však nebyl úspěšný. Dne 14. 9. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kde uvedl, že důvody má stejné, jako v předchozím řízení tj. na Ukrajině je nestabilita a probíhá tam válka, v ČR má syna, se kterým chce být v kontaktu, nechce jej traumatizovat odjezdem na Ukrajinu, se synem tráví volný čas, vídají se pětkrát týdně, i když nebydlí ve stejné domácnosti, s manželkou žalobce vychází dobře a dohodli se, jak bude na syna finančně přispívat. Žalobce neví, jak dlouho by mu trvalo, než by si ve vlasti vyřídil povolení k pobytu, situace je nyní kvůli pandemii nejistá a hranice jsou zavřené. Bojí se návratu do vlasti v důsledku dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu a toho, že by byl pravděpodobně povolán do armády a nasazen do bojových operací, čímž by byl reálně ohrožen na životě.
3. Namítal, že žalovaný měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobcem uplatněné důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, neboť vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím řízení a které v kombinaci s dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, příp. doplňkové ochrany podle ust. § 14a téhož zákona; žalovaný tak porušil ust. § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti bez jejího meritorního projednání je v rozporu se zákonem. Pokud by žalovaný řádně zjistil stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, pak by musel rozhodnout o udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu příp. doplňkové ochrany podle ust. § 14a téhož zákona, neboť skutečnosti tvrzené žalobcem důvodně svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude žalobce reálně ohrožen na svém životě. Na Ukrajině totiž v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě, zejména s ohledem na snahu ukrajinské vlády získat zpět proruské regiony na východě země (Doněcká a Luhanská oblast) a poloostrov Krym.

4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, žalovanému bylo uloženo, aby o žádosti žalobce znovu rozhodl a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, měl za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, shromáždil k nim relevantní informace o zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno.
6. K ozbrojenému konfliktu v Azovském moři odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 8. 2019 č.j. 8 Azs 38/2019-55, dle kterého vyhlášený válečný stav v listopadu 2018 byl ukončen dne 26. 12. 2018, přičemž z judikatury NSS plyne, že ozbrojený konflikt na Ukrajině není sám o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, protože se nejedná o totální konflikt.
7. Byl přesvědčen, že žalobce se touto cestou pouze snaží legalizovat svůj pobyt, v žádosti sám uvedl: „*Nevím, jak by to dlouho trvalo, než bych si vyřídil nějaké povolení k pobytu v ČR, kdybych se vrátil na Ukrajinu.*“; legalizace pobytu však nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004 č.j. 5 Azs 37/2003), žalobce může využít právních prostředků dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
8. Poukázal na to, že mezinárodní ochrana je výjimečným institutem, lze jí udělit pouze z důvodů přesně stanovených zákonem, vazby žalobce s jeho synem nelze v tomto směru považovat za relevantní, odkázal na rozsudky NSS ze dne 9. 5. 2006 č.j. 2 Azs 177/2005-65 a č.j. 5 Azs 46/2008.
9. Dalšími důvody žádosti žalobce jsou důvody ekonomické, žalobce měl v letech 2004-2010 v ČR dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Výčet důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu je však taxativní, z jiných důvodů jej udělit nelze, účelem azylu není řešení situace osob, které jsou zasaženy nepříznivou ekonomickou situací ve své zemi nebo kterým se nedaří nalézt si ve vlasti zaměstnání. I když jsou v ČR v porovnání s Ukrajinou rozsáhlejší možnosti uplatnění na trhu práce, není tato skutečnost bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že žalobce je dospělým svéprávným jedincem, který nedoložil, že by jeho pracovní způsobilost byla omezena, žalobce si může na území ČR zajistit legální pobyt a povolení k výdělečné činnosti na základě zákona č. 326/1999 Sb.
10. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud učinil následující zjištění, která jsou podstatná z hlediska předmětu tohoto řízení.

12. Dne 14. 9. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že na Ukrajině je nestabilita a válka, žalobce má v ČR syna, se kterým chce být a syn chce být s ním, žalobce nechce syna traumatizovat svým odjezdem na Ukrajinu, se synem se vidá 5x týdně, tráví spolu volný čas, žalobce se podílí na jeho výchově a přispívá manželce na syna i finančně. Žalobce neví, jak dlouho by trvalo vyřízení povolení k pobytu v ČR, kdyby se vrátil na Ukrajinu, je nejistá situace, koronavirus, hranice jsou zavřené. Všechny tyto skutečnosti již uváděl v rámci řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Součástí spisu je dále poskytnutí údajů k předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 26. 1. 2018, kterou odůvodnil incidenty s policisty a obavami z toho plynoucími, a dále tím, že koncem roku 2015 obdržel povolávací rozkazy z vojenské správy s tím, že pokud nenastoupí, dostane 2 roky vězení, dále uvedl, že se v ČR stará o syna, na Ukrajině nic nemá. Do protokolu o pohovoru dne 31. 1. 2018 uvedl, že obdržel minimálně 3 povolávací rozkazy, ale neví, zda je matka převzala, žalobce žádný nepřevzal, protože byl v ČR, žalobce neodmítá nastoupit do armády, jen nemůže pochopit, za koho by měl bojovat, je to válka o peníze, dále uvedl, že v Praze žije sám, se synem udržuje kontakt, chce se o něj starat, dává mu peníze na spořicí účet, někdy si ho bere o víkendu k sobě - dle dohody s matkou, syn chodí do školky, zdravotně je v pořádku, žalobce by si chtěl v ČR znovu legalizovat pobyt, má na rok vyhoštění. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2018 č.j. OAM-88/ZA-ZA11-K02-2018 žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný se zde zabýval též zhoršenou bezpečnostní situací na Ukrajině, obavami žalobce z předvolání do armády i rodinnými vazbami žalobce včetně jeho vztahu k nezletilému synovi, avšak tyto skutečnosti nepovažoval za důvodné z hlediska udělení mezinárodní ochrany.
14. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zařadil též Informaci OAMP Ukrajina, Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, srpen 2020 a Informaci OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2020.
15. Žalobce se dne 23. 11. 2020 seznámil s podklady pro rozhodnutí, následně se k nim vyjádřil, namítal existenci dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a jeho zesílení v souvislosti s incidentem v Azovském moři.
16. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul tvrzení žalobce poskytnutá v průběhu řízení včetně jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí, uvedl, ze kterých podkladů vycházel, mimo jiné se jednalo o informace, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žádost posoudil podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, konstatoval, že se jedná o druhou žádost, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém rozhodnutí obstálo. Provedl porovnání důvodů současné žádosti s tvrzeními žalobce v předchozím řízení. Shledal, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům uváděl skutečnosti, které již byly posouzeny v rámci řízení o předchozí žádosti, oblast, ze které pochází žalobce, je plně pod kontrolou ukrajinské vlády a dle dostupných informací tam nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům, k události v Azovském moři pak došlo už dne 25. 11. 2018, tedy dva roky před podáním opakované žádosti, platnost výjimečného stavu byla omezena na 30 dnů a

týkala se jen 10 oblastí, mezi které nepatří oblast původu žalobce, v současné době není z dostupných informací zjevné, že by se tato situace opakovala nebo měla zásadní vliv na současnou situaci na Ukrajině. Uvedl, že žalobce uvedl naprosto stejné důvody, jako v rámci předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, tj. obavu z návratu do země původu a přání i nadále zůstat v ČR poblíž nezletilého syna z jeho bývalého manželství. Dospěl k závěru, že na Ukrajině nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti žalobce (tj. od 13. 8. 2018, resp. od doby ukončení řízení na Městském soudu v Praze dne 18. 6. 2020) k žádné zásadní změně z hlediska politické či bezpečnostní situace, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že ČR považuje dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Uzavřel, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť nebyla uvedena žádná nová skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu, ani z přiložených zpráv nevyplyvá, že by došlo ke změně situace v zemi původu žalobce. Shledal, že žádost je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná, podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil, aniž by posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. V dané věci je mezi účastníky sporné, zda žalobce uvedl nebo zda se objevily takové skutečnosti, které by odůvodňovaly opakované věcné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
20. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by*

cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
23. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“* K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27.
24. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: *„Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“*
25. Prvním důvodem žalobce, na kterém postavil svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, je skutečnost, že v České republice žije jeho syn, se kterým chce žalobce udržovat kontakt, nebydlí s ním ve společné domácnosti, ale vídá se s ním několikrát týdně, podílí se na jeho výchově a na syna finančně přispívá. Soud souhlasí se žalovaným, že tyto důvody se nijak zásadně neliší od důvodů, které žalobce uvedl v rámci prvního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tím, že v ČR žije jeho syn, o kterého se chce žalobce starat, žalobce mu kupuje věci a nepravdělně na něj finančně přispívá, udržuje s ním kontakt dle dohody s matkou. Z porovnání těchto tvrzení je zřejmé, že z hlediska vztahu žalobce k jeho synovi nedošlo k žádné podstatné změně, která by odůvodňovala nové meritorní posouzení žádosti

žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ani v žalobě neuvedl, v čem konkrétně by tato změna měla spočívat. V této souvislosti soud žádné pochybení žalovaného neshledal, když žalovaný se s těmito tvrzeními v rámci předchozího řízení vypořádal.

26. Pokud jde o další tvrzený důvod opakované žádosti, tedy eskalaci vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, je třeba uvést, že již v rámci předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce poukázal na obavy z povolání do armády a nasazení do bojových operací, přičemž žalovaný se v daném řízení podrobně zabýval politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině, shromáždil řadu zpráv, zjistil, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou (tj. v Doněcké a Luhanské oblasti) z celkových 24 oblastí, není žádný důvod se domnívat, že by se tento stav měl rozšířit do dalších oblastí, ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní, oblasti původu žalobce se zhoršená situace vůbec netýká, z hlediska mezinárodní ochrany nepovažoval za relevantní ani obavy žalobce související s možným povoláním do armády. Tyto závěry potvrdil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 18. 6. 2020 č.j. 2 Az 53/2018-32, kde shledal, že žalovaný si obstaral dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací z respektovaných, nezávislých a nestranných zdrojů, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. V řízení o opakované žádosti pak žalobce sám uvedl, že důvody má stejné, jako v předchozím řízení, na Ukrajinu se nechce vrátit, neboť je tam nestabilita a probíhá tam válka, přičemž však již ani specificky nezmiňoval obavy z povolání do armády. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí aktuální bezpečnostní situací v zemi původu zabýval, k tomuto účelu shromáždil aktuální zprávy, ze kterých zjistil, že situace v domovské oblasti žalobce na Ukrajině se nijak nezměnila, tato oblast je plně pod kontrolou ukrajinské vlády a nedochází tam k žádným bezpečnostním incidentům, vyjádřil se též ke konfliktu v Azovském moři, z aktuálních zpráv zjistil, že tato událost již nemá na současnou situaci na Ukrajině vliv. Soud se s těmito závěry žalovaného plně ztotožňuje, přičemž je třeba zdůraznit, že dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. je Ukrajina stále považována za bezpečnou zemi původu, v řízení pak nevyšlo najevo nic, co by tento závěr mohlo zpochybnit. K tomu je možné doplnit, že ke konfliktu v Azovském moři došlo dne 25. 11. 2018, tedy ještě před tím, než bylo rozhodnutí o první žádosti žalobce přezkoumáno Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 18. 6. 2020, přičemž dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2019 č.j. 8 Azs 38/2019-55 výjimečný stav vyhlášený v listopadu roku 2018 byl ukončen dne 26. 12. 2018. Ani tento incident tak nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu.
27. Lze shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný též v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, které řádně odůvodnil, námitky žalobce nebyly způsobilé jej zpochybnit.
28. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. února 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně